

Щомісячний журнал ЦК ЛКСМУ для дітей дошкільного віку № 5 травень 1970

МАЛЯТКО

Вірш Павла ТИЧИНИ
Малюнок Олега ЖИВОТКОВА

Струмок серед гаю,
Як стрічечка.
На квітці метелик,
Мов свічечка.
Хвилюють, маюють,
Квітують поля...
— Добридень тобі,
Україно моя!

Розповіла Валентина БАЙКОВА
Малюнок Амброза ЖУКОВСЬКОГО

ПАМ'ЯТНИК

Оповім я тобі, друже, історію, що почула в німецькому місті Ейслебені. Ця історія — про сміливість, про дружбу і вірність. Отож слухай.

Височів під Москвою, в Пушкіно, пам'ятник Леніну. Великий пам'ятник. З бронзи. Пишалися ним жителі. Пишалися і любили.

Та розпочалась Вітчизняна війна. У Пушкіно прийшли фашисти. Побачили вони пам'ятник, розлютилися. Зняли його з постаменту й повезли у своє місто Ейслебен, на металургійний завод.

— От і все! — реготалися вороги. — Зробимо з тебе мільйон деталей до наших літаків. І ці літаки розбомблять твою країну!

Та вночі німецькі робітники викрали пам'ятник і заховали.

День і ніч шукали його фашисти. Але так і не знайшли.

Минув час. Радянські війська гнали ворога на захід. Зайшли у місто Ейслебен — а на майдані Ленін стоїть.

— Ура! — закричали солдати. — Ілліч зустрічає нас на німецькій землі!..

Стоїть Ленін і зараз на тому майдані, в центрі Ейслебена. Тут приймають у піонери жовтенят. Одержують комсомольські значки комсомольці. Німецькі трудящі будують нове життя. Разом із Леніним.

Написав Володимир ЛАПІЙ

ПРАПОР У БОЮ

Намалював Едуард КОЛЕСОВ

Це сталося під кінець Великої Вітчизняної війни, у травні 1945 року.

Недалеко від міста Дрездена нашим танкістам було наказано оточити велику групу фашистів. Гітлерівці чинили шалений опір. Особливо в тяжке становище попав наш батальйон під командуванням майора Жабіна. Бійцям треба було негайно допомогти. Але як?

Тоді комбриг Герой Радянського Союзу Захар Слюсаренко узяв прапора, сів у танк і помчав туди, де його зовсім не чекали фашисти.

Прапор гордо майорів над баштою. Побачили його гітлерівці, хутко перешикувалися і пішли на Слюсаренка в атаку. Радянські танкісти теж помітили прапор бригади. Вони підбадьорились. Зібрали всю свою силу і вдарили по ворогові.

Так і не вийшли гітлерівці з оточення.

Вірш Михайла ІСАКОВСЬКОГО

НА МОГИЛІ СОЛДАТА

Куди б не йшов ти, друже мій,
А тут на мить спинись
І цій могилі дорогій
Сердечно уклонись.
І хто б не був ти — інженер,
Учений чи пастух —
Запам'ятай: отут лежить
Твій найщиріший друг.
Для тебе й мене він зробив
Усе, що тільки міг,
Себе в бою не пощадив,
А рідний край вберіг.

Малюнок Георгія МАЛАКОВА

Довго, довго тривала війна. Фашисти мали безліч танків, гармат, літаків, а все одно не здолали нас. Аж до самісінького Берліна дійшли з грізними боями славні радянські воїни. Ущент розбили вони лютого ворога. І настав щасливий День Перемоги. І запанував довгожданий мир.

Вірш Галини ДЕМЧЕНКО

ЖАЙВОРІНОК ПРИЛЕТІВ

Жайворінок прилетів,
Звився в небо, затремтів.
Мов струмочки,
Мов дзвіночки,
Ллється жайворонка спів:
Славить землю, славить поле,
Славить все живе довкола.

Написав Микола ВОРОБЙОВ

НАСІЮ КВІТОК

Насію я квіток
Та піду приведу бджілок.
— Ось тут, бджілоньки,
Я посіяв квітоньки.
Як будете прилітати,
Будете в таночок ставати.
У таночок ставати,
Золотими голосами питати:
«А чи скоро, квітоньки, квітоньки,
Попливе синє літонько, літонько?»
— Ой скоро, скоро, бджілоньки,
Попливе синє літечко,
Зеленеє листячко.

Вірш Володимира МОРДАНЯ

КУЮТЬ КОСИ

Гріє сонце.
Навкруги
Зацвіли уже луги.
А від кузні дзенькіт чуть —
Коси косарям кують!

Малюнок Галини ТУЛЬЧЕВСЬКОЇ

Казка Миколи ПАЛАГУТИ

Малюнок Віктора МАЛИНКИ

СВАРКА

В невеличкому дворі, у сусідах з Панною Капустою, оселився огірок — Зелений-у-пуп'яночках. Одного прохолодного ранку, коли Панна Капуста розглядала своє пишне вбрання й чепурилася, Зелений-у-пуп'яночках пощулився і сказав:
— Ой, як холодно! Панно Капусто, дай мені одну свою сукенку.
— Не можу, — відмовила Панна Капуста.— Це вбрання подарувала мені моя мама, а моїй мамі — моя бабуся, а моїй бабусі — моя прабабуся, а моїй прабабусі — моя пра-пра-пра...
Поки Панна Капуста перелічувала всіх своїх бабусь і прабабусь, піднялося Сонечко і хлюпнуло на всіх теплом.
Зігрівся і Зелений-у-пуп'яночках. Але не вмовкав.
— Це що ж таке! — казав він. — Коли мені мій пра-пра Зелений-у-пуп'яночках нічого не подарував, то, по-твоєму, я маю мерзнути прохолодного ранку? Простуджуватись?
Панні Капусті не сподобався сердитий тон

Зеленого-у-пуп'яночках, і вона сказала:
— Дайте мені спокій.
Зелений-у-пуп'яночках з обурення став іще зеленіший. Він було сіпнувся до Панни Капусти, але... відчув, що хтось тримає його за хвостик. Він сіпнувся ще раз: тримає. Сіпнувся ще і ще: міцно тримає.
А Панна Капуста побачила, що Зелений-у-пуп'яночках прив'язаний і що їй не загрожує ніяка небезпека, — розсміялася.
— Ну, стривай же! — сказав Зелений-у-пуп'яночках, збираючись на сонячний пагорок. — Зараз так засмагну, що стану не зелений, а геть брунатний. Прокинешся прохолодного ранку, скажеш до мене: «Добрий день, Зелений-у-пуп'яночках». А я відкажу: «Не Зелений-у-пуп'яночках, а Брунатний-без-пуп'яночків. Он як, Панно Капусто!»
А Панна Капуста, видно, давно вже й забула за свого сусіду.
Вона розпростувала свої сукенки і чепурилася, скоса поглядаючи в невеличке люстерко-росинку.

Вірш Аполлінарія МАЦЕВИЧА

Намалював Микола ПШІНКА

ГОЙДАРИКИ

— Гойда, гойда,
Гойдарики!
Де ви були,
Дударики!

— У гайку,
На горбку
Ми кружляли,
У танку!

Ду-ду-ду!
До ладу
Вигравали
На дуду!

Оповідання Григора ТЮТЮННИКА

Малюнок Наталі КОСТЕНКО

БІЛА МАРА

Прокинувся дід Арсен, як і завжди, ранeнько. Мить постояв коло повітки — поміркував, що його робити.

— Це ж прийди до річки в отаку рань — поплавків на воді ще не видко, — сказав собі. Далі прихопив рибальське начиння та й рушив із двору.

На небі, поміж хмарами, ще висів блідий ріжок місяця. А на сході вже біліла вузенька смужка світанку.

Так неквапом добрів Арсен до Крутої Балки. Про цю чорну прірву він наслухався за своє життя стільки жахів, що й зараз, на старості літ, у нього по спині морозець мурахами побіг. Обзиваючи себе боягузом та малою дитиною, Арсен стишив ходу, ступав майже нечутно. Місяць стояв низько, вже не зазирав у балку, тому в ній панувала темрява і чаїлася якась недобра тиша.

Аж раптом попереду, неподалік од Арсена, щось завовтузилось і зашелестіло. Старий зупинився і, тамуючи подих, уп'явсь очима в те місце, звідки чулася вовтузня.

Незабаром із балки виповзло на стежку щось біле, як шмат полотна. Завмерло на хвилю. Потім обернулося на місці й посунуло прямо на Арсена.

Арсен хутко скинув з плеча вудки й наставив їх перед себе.

— Ну-ну! — сказав ледве чутно, бо губи йому звело од страху. — Паняй своєю дорогою, м-мара нещасна!

«Мара» зупинилась, постояла трохи і знову рушила на Арсена.

— Свят, свят! — прошепотів старий і позадкував швидше й швидше.

Тоді окрутнувся на одній нозі, так що ледве не впав — ноги ж таки не козацькі — й побіг до села, раз по раз озираючись на те біле чудовисько, поки його й зовсім не стало видно.

Біля крайніх хат зупинився і довго одхекувавсь.

Тим часом надворі майже геть розвидніло.

З димарів поміж садами то там, то там піднімалися вгору червонуваті навпроти сходу сонця дими — люд затопив печі.

— Що ж то воно за мара була? — сказав уголос Арсен і знову рушив стежкою до річки. Може, приверзлося? Може, там нічого й не було? Проте не зробив і десяти кроків, як знову зупинився: мара поволеньки повзла йому назустріч... Цоп — стала, зачаїлася.

Арсен підступив до неї кроків зо два, тримаючи вудки напоготові, придивився пильненько і раптом затіпався од хрипкого старечого реготу. То була газета, проткнута в кількох місцях сизими голками, а з-під неї стримів гострий їжачий писок.

— То це ти, парубче, — похлинаючись реготом, вимовив Арсен, — лякаєш діда, ге ж? На гніздо собі тягнеш, чи що?

Їжак сердито хрокнув, обминув старого і поволік газету до села.

Слідом за ним, поклавши вудки на плече, потупцяв і Арсен. Бо яка ж теперечки риболовля, як оно вже сонце з-за пруга випилось, а до річки ще йти та йти!

— Чого це ти сьогодні так рано вернувся?— здивувалась Арсениха, коли Арсен, поклавши вудки на кілочки під стріхою, висипав курам варене зерно.

— Та!.. — ховаючи під кошлатими бровами очі, мовив Арсен. — Води прибуло багато. Який же кльов, як вода прибуде! Ніякого...

І пішов у хлівець на сіно досипати недоспаної ночі.

ЦІП-ЦІП-ЦІП

З народного

Загадала бабусенька та й забагатіти,
Підсипала куряточку, щоб вивела діти.
—Кво-кво-кво, кво-кво-кво!

Ой, погнала бабусенька куряточка пасти,
Сама сіла на призьбоньку куделечку прясти.
—Дир-дир-дир, дир-дир-дир!

Ой хмариться-туманиться, став дощ накрапати,
Стала баба куряточка до хати скликати:
—Ціп-ціп-ціп, ціп-ціп-ціп!

Намалювала Олена ЯБЛОНСЬКА

ДЕ Ж МАЛИНА?

Жарт Михайла МАСЛА

Петя з Олею ходили
По малину в темний ліс,
Ягід п'ять, хай сім від сили
Петя в кошику приніс.
— Де ж малина до обіду?—
Стрів їх дід біля воріт.
Петя каже: — Тутко, діду, —
Й тицьнув пальчиком в живіт.

Якою річкою Телесик дістанеться до матусі!

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

Котрий братчик варення злизав!

ЦІНА 15 КОП. Намалював Віктор КАВУН

— Вийди, лиско, подивися, як хороше граю...

Індекс 74304 Обкладинка Вячеслава ЛЕГКОБИТА Макет Віктора КАВУНА

«М А Л Ю Т К А». Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (на украинском языке).

Рік видання одинадцятий. № 5 (125). Виходить один раз на місяць. Адреса редакції: Київ-4, Пушкінська, 28. Телефони: 24-35-81, 24-72-01. Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь». Рукописи не повертаються. Ціна 15 коп. Здано до набору 19.III.70. Підписано до друку 3.IV.70. Формат паперу 84×108/16. Фіз. друк. арк. 1. Умовн. друк. арк. 1,68. Обл. вид. арк. 2,7. Тираж 630.000 прим. Зам. 01065. Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Надруковано на Київському поліграфкомбінаті. Київ, Довженка, 3.